

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 1058079/3

בבית הדין הרבני האזורי תל אביב

לפני כבוד הדיינים:

הרב צבי בן יעקב – אב"ד, הרב יצחק הדאיה, הרב משה בצרי

התובעת: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד אמיר זבולון)

נגד

הנתבע: פלוני (ע"י ב"כ טו"ר אליהו דוידוביץ)

הנדון: חיוב בעל אלים מילולית בגירושין ובמזונות מעוכבת ודחיית ניסיון סחיטה בתביעת שלוו"ב כוזבת

פסק דין

הצדדים נשאו זה לזה כדמו"י בשנת התשמ"ג, ומנישואין אלה נולדו חמישה ילדים, אחד מהם עודו קטין (בן 17).

תחילת התדיינות הצדדים בתביעת הבעל לשלום בית שהוגשה לבית הדין בתאריך י"ז בכסלו תשע"ו (29.11.15). בדיון שהתקיים בתאריך כ"א בשבט תשע"ו (31.1.16) התברר לבית הדין שהבעל נעל את חדר השינה באמצעות מנעול כדי שהאישה לא תוכל להיכנס לחדר השינה וכן ביקש להרחיק את הילדים מהבית.

וכך נאמר בדיון (שורות 9–23 לפרוטוקול):

הבעל: נכון. אני לא נותן לה להיכנס. איך אישה אחרי שלושה שבועות לא בבית ומתהוללת בחוץ, אני אתן לה להיכנס?

אני יכול להכניס אישה אחרי שלושה שבועות מחוץ לבית?

אם כבוד הרב חושב שכן, זה חמור מאוד!

בית הדין מתרה בבעל לא לצעוק על בית הדין.

בית הדין: גם בבית אתה מתנהג ככה בצעקות?

הבעל: כן.

[...]

הבעל: לא. היא הגישה לפניי פירוק שותפות. מה זה אומר?

בית הדין: אתה מדבר לא בנימוס, נחייב אותך בהוצאות משפט.

הבעל: מה אתה אומר! שמע ידידי.

בית הדין מעיר לבעל לא לדבר אל בית הדין בחוסר כבוד.

הבעל: תרשום מה שאתה רוצה.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

בית הדין: אני רואה איך אתה מדבר אל בית הדין, אני מבין איך אתה מדבר בבית.

הבעל: אתה הולך למשוך הרבה שנים ככה, אתה גורם לה להיות אומללה.

בהחלטת בית הדין שניתנה לאחר הדיון, הוחלט:

לאחר שמיעת דברי הבעל ולאחר שהבעל דיבר בשפה אלימה גם בבית הדין, ניכרים דברי האישה כי מדובר בבעל אלים, וכי לא ניתן להגיע עמו לשלום בית.

לאור האמור ולאור האמור בפרוטוקול הדיון, תביעת הבעל לשלום בית נדחת, והתיק ייסגר.

הבעל הבהיר לבית הדין כי הוא עומד "למשוך את הגט" זמן רב, ולהשאיר את האישה אומללה ועגונה. לאחר שנמכרה הדירה המשותפת בהליך של פירוק שיתוף בבית המשפט, הגישה האישה (כג' באדר תשע"ז – 1.3.17) תביעה לגירושין.

בדיון שהתקיים בבית הדין (בכ"ד בניסן תשע"ז – 20.4.17) הובהר לבית הדין כי הצדדים נמצאים כבר שנתיים בפירוד, כאשר זה כשנה הם אף גרים בדירות נפרדות (החל בספטמבר 2016). האישה גוללה בפני בית הדין את מערכת היחסים הקשה והאלימה, שהשליט הבעל בתוך המשפחה (ראה פרוטוקול הדיון שורות 26–47). ובהמשך (שורה 99 ולהלן) תיארה האישה את הטרור הכלכלי שהשליט הבעל בבית, עד שבשנת 2010 פתחה חשבון בנק נפרד.

מתברר כי הבעל עצמו אינו מתנגד לגירושין, אולם רוצה לסחוט מהאישה כסף שהוא עצמו הסכים לתת לה בבית המשפט לענייני משפחה.

מדובר בסכום של 120,000 ש"ח, שנגרעו מחלק הבעל בתמורת מכירת הדירה עקב כספים רבים שהבריח הבעל, ושהוא הסכים ליתנם לאישה כפיצוי בגין הכספים שהבריח.

כעת בתמורה לגט, מבקש הבעל שהאישה תחזיר לו את הכספים הנ"ל. טענת ב"כ הבעל כי כספים אלו ניתנו בהסכמה על דעת שלום בית (שורות 81–82 לפרוטוקול), נשמעת קלושה ומגוחכת. כך גם הטענה כי הכספים נפסקו בערכאות מאחר שהבעל הוא זה שהסכים להליך ולאופן חלוקת הרכוש. הצדדים ניהלו התדיינות על פירוק הבית והרכוש בבית המשפט – לאיזה שלום בית ציפה הבעל בהליך פירוק השיתוף?

הבעל אף הגדיל לעשות, ודורש בתמורה לגט, שהאישה תחזיר לו את כל המתנות שנתן לה (שורה 94 לפרוטוקול).

לאחר שכל אחד מבאי כוח הצדדים חקר את הצד שכנגד, חפץ היה בית הדין לדעת אם אכן קיים סיכוי, ולו קלוש, לשלום בית. זאת גם מתוך סברה שגורם רבני המקובל על הבעל, יוכל להבהיר לו את המציאות הקיימת, וממנה המסקנה הנגזרת. לשם כך הפנה בית הדין את בני הזוג לרב הקהילה, הרה"ג דוד חי הכהן שליט"א, המקובל על שני הצדדים.

בתאריך כ"ו באייר התשע"ז, השיב הרה"ג חי הכהן שליט"א לבית הדין, וזו תשובתו:

בהתאם לבקשתכם, ניהלתי שיחות נפרדות עם בני הזוג, ונוכחתי שנכון לעכשיו לא נראה סיכוי לשלום בית ביניהם.

הכרתי את בני הזוג כבר לפני עשרות שנים, ובדרך כלל היו מוכנים לקבל את דבריי מתוך יראת שמים וכבוד התורה, ששניהם היו אמונים עליהם. מעולם לא היו סכסוכים קשים ביניהם מלבד בירורים קטנים ששניהם גילו רצון טוב

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

לתקן. על פי האמור הם נחשבו למשפחה טובה, שומרת מצוות ומנהלת חיים תקינים ביושר.

לפני כמה שנים החליפו דירתם, ומאז נפסק הקשר איתי, ומתוך כך לא הייתי מודע להתדרדרות שהחלה ביניהם.

למיטב ידיעתי השתלשלות הדברים הייתה כדלהלן: נוצר מתח בין הבן והבת לאבא, מה שגרם לחלופי דברים קשים ביניהם, ועל כן דרש האב להרחיקם מן הבית. היות והאם תמכה בהם ועמדה לצידם, קיבל הבעל-האב את עמדתה כפגיעה קשה בו, ומכאן הגיעו לאן שהגיעו.

כל הניסיונות לפשר ביניהם לא הועילו, כיוון שהאם לא הסכימה לקבל את עמדת בעלה והמשיכה לתמוך בבנים.

עשיתי מאמץ לשכנע את הבעל לתת גט לאשתו ולוותר על כל תביעות מצדו, ולזאת הוא הסכים, אבל סירב להשלים עם האישה ועם הילדים בכל מחיר [...] (ההדגשה אינה במקור)

אנו סבורים כי מכתבו של הרה"ג דוד חי הכהן שליט"א מדבר בעד עצמו.

לאור זאת פנה בית הדין לבעל, וב"כ הבעל השיב כי הוא מוכן לתת גט, אך בתנאי שתחזיר לו את הכספים. לאמור: הבעל חוזר בו מההסכמה שנתן לרה"ג דוד חי הכהן שליט"א, ליתן לאישה גט, ולוותר על תביעותיו הכספיות, כאשר לדעת בית הדין מדובר בתביעות סחטניות, לאחר שהבעל הסכים לתת את הסכום של 120,000 ש"ח בתמורה לכספים שהעלים, וכעת טוען שכוונתו הייתה אם יהיה שלום בית – דבר שהוא מופרך ולא מתקבל כאמור: הבעל הרי ידע שמדובר בהליך של פרוק שיתוף, שממנו ממשיכים אך לגירושין ולא לשלום, וכי יעלה על הדעת שהייתה לו "הווה אמינא" שיהיה שלום בית כתוצאה של הליך פירוק השיתוף?

עוד עולה מחוות דעתו של הרה"ג דוד חי הכהן שליט"א, שהבעל כל כך "חפץ בשלום בית" עד שהוא מוכן לתת גט, אך בשום פנים ואופן אינו מוכן להשלים עם האישה והילדים. על איזה שלום בית מדבר הבעל? ללמדנו עד היכן מגיעה האיבה לאשתו וילדיו – רוממות שלום בית בגרונו, וחרב המלחמה והסחיטה בידו!

בית הדין אפשר לצדדים להגיש סיכומים בעניין תביעת הגירושין וחיוב הבעל במזונות מעוכבת, וסיכומים אלה הגישו שני הצדדים בתאריך כ"ח בסיוון תשע"ז (22.6.17).

ב"כ הבעל, בסיכומיו, החל להעלות טענות שכלל לא עלו בבית הדין, ובהן טען כי האישה הייתה לפני הנישואין בקשר עם גבר נשוי, ואף הרתה לו ועברה הפלה (סעיפים 3–4), ולא התקררה דעתו, עד אשר טען כי גם כעת יש לה קשר (לא מוזכר מה טיב ה"קשר") עם בן דוד. וכך (בסעיפים 13–16) מגולל ב"כ הבעל טענות על קשר "מבוססות היטב" משמועות, וכן מעצם העובדה שבן הדוד שעליו טוענים הוא גרוש.

אלה הן טענות "מן הגורן ומן היקב", מבוססות על שמועות והשערות, ואין בהן אלא להטיל דופי במי שאמרן. איננו יודעים איך טענות מסוג זה עולות בקנה אחד עם הטענה לשלום בית, שעל פניה נראית טקטית ולא כנה.

נציין כי התרשמנו שמדובר באדם הנוקט באלימות מילולית, אינו בוחל במילים קשות, בצעקות ובביטויים מעליבים, ואין ספק שלפי מצבו בשנים האחרונות, לא ניתן לחיות עם בעל כזה חיים תקינים, ו"לחיים ניתנה ולא לצער". כך התרשמנו בדיון הראשון (שבט תשע"ו – ינואר 2016), וכך גם בדיון השני (ניסן תשע"ז – אפריל 2017).

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

בכפוף לתביעת הגירושין, הגישה האישה תביעה למזונות אישה. בית הדין מציין כי התביעה היא למזונות מעוכבת, כאשר המזונות הם בכפוף לכך שהבעל לא ייתן גט לאישה ובכפוף לכך כי הפסיקה היא למזונות זמניים בלבד – עד להחלטה אחרת של בית הדין, ואם לא יהיה סידור גט בין הצדדים במועד הראשון שיקבע בית הדין, הרי שלאחר זמן יתקיים דיון במזונות הקבועים.

כאמור, בית הדין התרשם כי מדובר בבעל אלים מילולית, שהשליט בביתו אלימות מילולית. מדובר בבעל-אב המסוכסך עם ילדיו ואינו חפץ להשלים עמם. בית הדין סבור כי לא ניתן לחיות בשלום ושלווה עם איש ריב ומדון, שהאלימות המילולית היא המאפיינת את דרכו. מה עוד שאף הבעל אינו חפץ בשלום בית, אלא בהמשך המלחמה, תוך סחיטה של כספים מהאישה.

פסק דין

לאור האמור לעיל בית הדין פוסק:

א. הבעל חייב ליתן גט פיטורין לאישה.

ב. קובעים מועד לסידור גט ליום י"ח בתמוז תשע"ז (12.7.17) בשעה 10:30.

ג. מחייבים את הבעל [פלוגי] לשלם לידי האישה [פלוגית] מזונות אישה בסך 4000 ש"ח לחודש, וזאת החל מיום התביעה (ג' באדר תשע"ז – 1.3.17), ועד למועד סידור הגט בפועל, וזאת בכפוף לאמור להלן.

ד. חיוב מזונות הנ"ל בסעיף ג' יחול אך ורק אם הבעל לא ייתן גט פיטורין במועד האמור בסעיף ב'.

ה. המזונות הנ"ל בסעיף ג' הם מזונות זמניים, ואם לא ייתן הבעל גט כאמור, ידון בית הדין בדבר מזונות קבועים.

ו. אם יסרב הבעל ליתן גט, תוכל האישה להגיש בקשה להטלת צווי הגבלה כנגד הבעל, ובית הדין יקבע מועד מוקדם לדיון בתביעה.

ניתן ביום כ"ט בסיוון התשע"ז (23.6.2017).

הרב משה בצרי

הרב יצחק הדאיה

הרב צבי בן יעקב – אב"ד